

[Alfred Jensen.]

kommune har jo i flere år udskrevet skatten med mere end 100 pct. Hvis kommuner anvender en af rateskalaerne og opkræver skatten med mere end 100 pct., vil jo progressionen svækkes. Derfor beder jeg om, at man også tager dette problem under overvejelse og granskning i udvalget.

Jeg går ud fra, at der i udvalget også er en stærk stemning for en bedre fordeling af skattetrykket ved den personlige beskatning i kommunerne, og derfor regner jeg med, at man vil se med velvilje på de spørgsmål, jeg her har rejst.

Jeg vil også gøre et par bemærkninger om selve skatteindkomstens beregning. Jeg ser, at kommunerne i nogen grad bliver frit stillet med hensyn til beregning af fradrag for hustruindkomst og børnefradrag. Det forekommer mig, at det ville være særdeles rimeligt, om de regler, der er gældende i statsskatteloven, blev overført på kommunerne. Hvis det er rimeligt, at man i en eller anden kommune fradrager 500-600 kr. som børnefradrag ved statsskatten, forekommer det mig, at det er lige så rimeligt, at der foretages det samme fradrag med hensyn til den personlige skat til kommunen. Det ville være rimeligt, om man i loven fastsatte, at de samme fradragsbeløb skal være gældende for kommuneskatten som for statsskatten.

Jeg ved meget vel, at spørgsmålet om en bedre ligning ikke er til behandling her, men når man diskuterer skattelovgivning og skattetryk, rejses altid spørgsmålet om en mere effektiv ligning i den forstand, at man ønsker, at indkomster, der undrages skatteligningen, skal findes frem. Derfor vil jeg også nu anmode om, at man har den side af sagen under overvejelse og ser på, hvad der gøres, for at indkomster, der hidtil er unddraget beskatning, kan beskattes. Jeg tror, at man må have indhentet erfaringer, som gør det muligt at stramme grebet om dem, der har mulighed for at skjule indkomster og derved snyder for skattebetaling. Hvis man strammer de kontrol- og straffebestemmelser, der er, vil jeg tro, at man også kunne nå frem til, at større dele af indkomster, som nu ikke beskattes, kommer ind under ligningen, således at de pågældende skatteydere kom-

mer til at yde deres fulde bidrag til samfundets kasse.

Jeg noterer, at forslaget om at forhøje de andele af lønnen, der kan gøres til genstand for indeholdelse, er udtryk for, at skattetrykket på lønmodtagerne er steget. Når man forhøjer den del af lønnen, der kan indeholdes, fra en sjettedel til en fjerdedel for forsørgere og fra en tredjedel til to femtedele for ikke-forsørgere, er det jo udtryk for, at de tilbageholdelsesbestemmelser, man har, ikke er tilstrækkelige over for de skatterestancer, som adskillige skatteydere har. Det er udtryk for, at skattetrykket på lønmodtagerne er steget ganske stærkt. Det forekommer mig ikke, at det er rimeligt, at man går den vej at forhøje disse grænser. De, der rammes, er jo i adskillige tilfælde personer, der har været ude for arbejdsløshed eller sygdom. Jeg ser med tilfredshed, at man giver kommunerne mulighed for at eftergive det fulde skattebeløb, men da jeg har en vis erfaring for, at det mere er en undtagelse end en regel at eftergive skat for sygdoms- og arbejdsløshedsperioder, giver det jo ikke meget håb om, at den mand, der kommer ud for uheld, som sygdom og arbejdsløshed er, vil blive bedre stillet. Jeg vil derfor rejse spørgsmålet, om man ikke i denne lov, som i statskatteloven, bør indføje, at ledighed, jeg kan også godt sige sygdom, ud over en vis periode altid betyder skattefritagelse i den pågældende periode. Jeg vil tro, at hvis man skred til indførelse af sådanne bestemmelser, ville det ikke være nødvendigt med de andre forhøjelser. Så vil jeg tro, man kunne klare sig med det, der står i lovgivningen nu, og det er klart, at det vil være det rimeligste over for skatteyderne, at man ikke går mere drastisk til værks end højest nødvendigt. Vi er alle interesserede i, at der ikke er skatterestancer, men også i, at skattebyrden ikke bliver større, end at den enkelte er i stand til at betale. Her er vi kommet til et punkt, hvor det kniber — det må vi alle erkende — og derfor synes jeg, at man skulle sætte ind på at lette skattebyrden for dem, der har de mindste indkomster, fremfor at stramme grebet på de skatteydere, der har vanskeligheder ved at klare de forpligtelser, som skattelovgivningen pålægger dem.